

Børne Blad

Entered at the post-office at Decorah, Iowa, as second class matter.

Nr. 35.

29de august 1897.

23de aarg.

Jesús er barnebennen.

Børneblad

udkommer hver søndag og koster 50 cents for aaret, betalt i forfrud. I passer til en adresse paa over 5 eksptr. leveres det for 40 cents, og over 25 eksptr. for 35 cents. Til Norge koster det 60 cents.

Penge og bestillinger, samt alt, hvad der angaar expeditionen, sendes brevte til LUTH. PUB. HOUSE, Decorah, Iowa.

Alt vedkommende redaktionen af bladet sendes til Rev. E. Wulfsberg, Decorah, Iowa.

Indianernes fange.

1. Høvdingens søn.

Det er nu over hundrede aar siden. De to indianiske stammer Lenaperne og senekaerne laa i krig med hinanden. Senekaerne havde mistet sin høvding i kampen, og dette gjorde denne endnu mere heftig; hans død maatte hednes, og den forbitrede stamme rustede sig til en kamp paa liv og død mod lenaperne.

Mens senekaerne var samlede til krigsraad og lagde planer om overfaldet paa sine fiender, traadte pludselig den faldne høvdinges otteaarige søn ind i forsamlingen. Han bar sin afdøde fars krigsøfse, bue og pilekogger og forlangte at blive med for at tage hevn over sin far. Modig og trodsig saa han sig omkring, og hans mor maatte søge at skjule de taarer, som trængte sig frem i hendes øine af bekymring for sin søn. Et indianisk hjerte maatte fyldes med jubel ved at se saadant mod hos et barn, og et kraftigt „uh“ fra forsamlingen viste, at man anerkjendte guttens mod.

„Høvdingens aand er kommen over gutten“, udbrød en gammel indianer. En stor høvding er opstaaet blandt senekaerne! raabte andre og fra alle hørtes „uh—uh“, og øinene lyste af iver og kamplyst.

En ældre bror af den lille gut var valgt til høvding efter sin far. Det var med blandede følelser, han betragtede gutten. Han var stolt af hans mod; men han kjendte moderens sømme kjærlighed til ham, og bange anelser fyldte ham om, at barnet skulde komme til at falde i kampen, og moderen hensynte i endeløs sorg.

Han saa hen paa moderen og syntes at læse lignende tanker i hendes blik.

„Saadant mod maa man forstaa at burdere“, raabte stammens ældste mand, der

tillige var prest. „Hele stammen tager gutten under sin beskyttelse, og intet ondt vil ramme ham.“

Den ældre bror vovede ikke at komme med nogen indbendinger, og under høie krigsfange blev gutten malet med krigsfarver og fulgte samme nat krigerne ud paa deres tog.

Det lykkedes senekaerne at komme pludselig over sine fiender og tilfjæle dem et alvorligt nederlag. Men da den første seiersglæde var over, blev de alle grebene af en lamnende skræk — i stridens hede havde de glemt gutten, og snart fandt de ham liggende død med knust hoved.

Deres seiersjubel vendtes til sorg og smerte. De havde jo alle gaaet i borgen for gutten ligeoverfor hans mor. Det var saare tungt denne gang at vende hjem med sit rige bytte og istedenfor med vilde seiersfange sneg de sig stille hjem.

Det var ligesom moderhertet brast af sorg. Fra den stund, da hun havde modtaget hint sørgelige budskab, tabte hun interessen for alt andet. Stille uden at tale sad hun dag efter dag i en krog af sin wigwam eller telt. Hun spiste, naar sønnen kom med mad til hende, og drak, naar han rakte hende bægeret. Men hun stirrede altid blot til en kant og talte aldrig et eneste ord. Hun var, skjønt levende, død for verden omkring hende.

Hele stammen tog levende del i hendes sorg og smerte; men ingen kunde bringe hende nogen trøst. Tungest var det for hendes søn, den unge høvding. Han tillagde sig selv den største skyld i broderens død; han havde ikke holdt øie med ham, ikke passet paa ham. Han følte moderens sorg som en stadig bitter anklage mod sig; han var ræd for, at smerten tilslut vilde tage livet af hende, og han vilde da paa en maade ogsaa blive skyld i hendes død. Mens han gik hensunken i tanken herpaa, steg en plan op i hans sjæl — kanske det dog skulde lykkes ham at faa den fjætte mor til at glemme sin dybe sorg.

Hvad var dette for en plan? Ja, en indianer, dybt sunken i hedsenskabets nat, er ikke saa nøie med de midler, han bruger. Han vilde stjæle et barn hos de blege ansigter, hos de hvide nybyggere — et smukt barn af samme alder som den lille afdøde bror. Vilde ikke synet af et saadant vakkert

barn med hvid hud og blaa øine kunne røre moderens hjerte og vække hende af hendes rugende sorg?

Han raadspørgte sig med stammens ældste, og disse gav straks sit bifald. Det var ialfald et forsøg værdt. Han udbalgte sig samme dag tredive krigere, og med dem drog han afsted til de steder, hvor de hvide nybyggere sidst havde begyndt at bosætte sig. De trængte sig jo stadig mere og mere ind paa de indianers jagtmarker, og der var grund nok til at minde dem om, at de ikke ustraffet kunde gjøre dette. Han var en stund i nogen tvil om, til hvilken nybygge han skulde tage veien; men snart drog han med sine krigere i stilhed afsted i retning mod Plumfloden.

2. Uhyggelige og ubentet gæster.

Bed den nævnte flod havde blandt andet en nybygger ved navn Lytle bosat sig. Det var en yngre kraftig mand, der sammen med sin familie nylig var kommen til denne ensomme egn for at grunde sig et nyt hjem. Han havde allerede faaet reist et hyggeligt hjællehus; hans to kjoer og nogle grise fandt nok af føde i nærheden, og hans børn tumlede sig fornøjet omkring, mens han arbejdede paa marken eller streifede om i skovene for med sit gebær at skaffe ferst mad til huset. Han haabede paa dette sted at finde et lykkeligt fremtids hjem; flere og flere andre nybyggere bosatte sig ikke meget langt borte, og indianerne havde intet ondt gjort enten mod ham eller hans naboer.

Han havde allerede levet fredelig og lykkelig i flere aar paa dette sted. Hans fem børn voksede op, var sunde og friske, hans kvæg formeredes, og agrene omkring hjællehuset blev hvert aar større og større.

Saa var det tidlig paa høsten, aaret 1779, at han havde maattet love at blive med en anden nybygger og hjælpe ham med opførelse af et hus. Det var en tre sjerdinges vei fra hans hjem; men han var ikke bange for at rejse væk; han havde ingen grund til at frygte nogen fare fra nogen kant.

Nogle dage, efterat han var reist, sad hans kone en vakker deilig dag med sit sovende spædbarn paa skjødet og lappede nogle gamle klæder. De andre børn havde hun ladet springe ud og lege, forat de ikke skulde vække den lille tolv uger gamle bror.

Et stykke fra hytten paa den anden side af den indhegnede ager laa en høi, som var bedækket med busse og smaa skov. Her var der et sted, hvorfra Lytle pleiede at hente lere, og did styrkede de to af børnene sine skridt en pige paa ni aar og en gut paa syv aar. Her pleiede de at more sig med at lave baade det ene og det andet af den bløde lere og tørre det i den varme middagssol. De naaede imidlertid ikke saa langt, thi da de var komne et godt stykke paa vei, stansede de forfærket, idet de mente at se en indianer ligge bag et omhugget træ. Han var bemalet med forskellige farver og laa aldeles stille, uden at røre paa sig.

Børnene skyndte sig ind og fortalte moderen, hvad de havde seet; men hun anede ikke noget ondt og mente, at de havde taget gule og røde blade for en indianers bemalede legeme. Hun forstikkede dem om, at saadanne bemalede indianere fandtes ikke der i nærheden, men mange, mange mil borte.

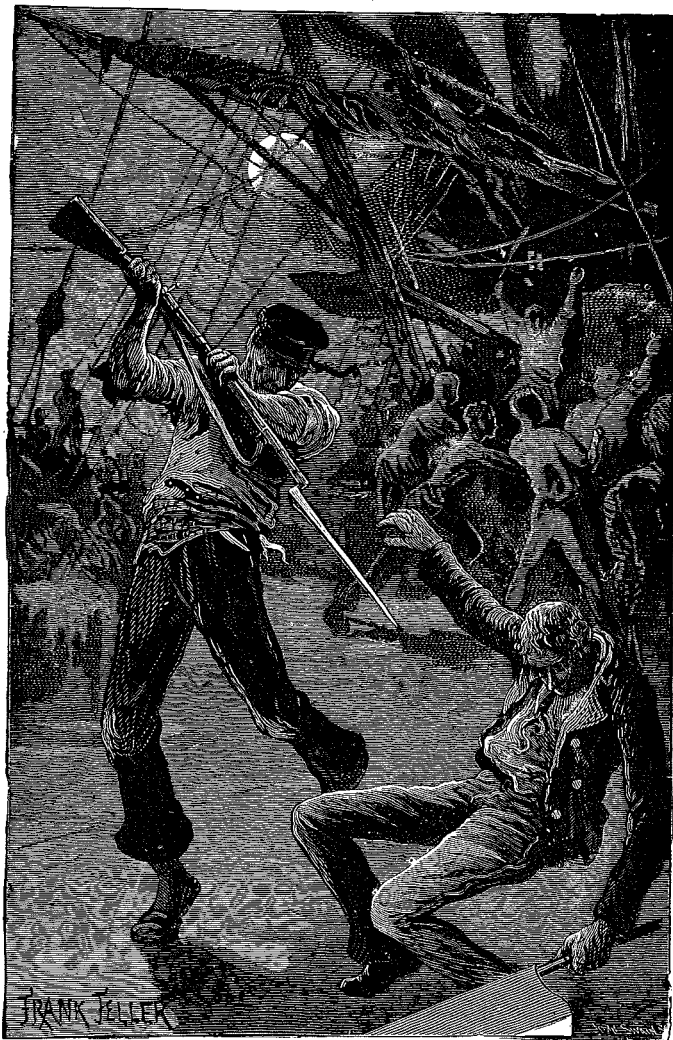
Børnene gik da atter afsted for at lege med leren. I nærheden af træstammen blev de staaende og ængstelig se sig om til alle kanter; men da de ikke saa det mindste spor af den gjenstand, de havde anset for en indianer sprang de fornøjet videre og satte sig til at lege.

En vis uro havde dog faaet magt over dem, og de kunde ikke forklare sig, hvad de havde seet.

Bludselig hørte de lyden af en vagtel lige i nærheden, og at der ligesom kom svar noget længere borte. Forbauset blev de en stund staaende og se sig omkring. Da hørte de ogsaa en bevægelse i buskene lige ved, og før de havde faaet tid til at flygte, faldt de sig grebne af sterke arme og saa to indianere der med truende miner svingende sine stridsøkser og lod dem forstaa, at de kunde bære vis paa døden, saafremt de gav en lyd fra sig.

De to indianere tog straks børnene og flygtede afsted med dem, saa hurtig de kunde. Da de kom et stykke ind i skoven, stødte de sammen med en hel flok rødskind, som straks begyndte tilbageveien med sine smaa fanger.

Om aftenen var de allerede komne et godt stykke paa vei. De havde sat over flo- den og søgte saabidt muligt at skjule sine spor eller gjorde ialfald alt for at vildelede en mulig forfølger. Da det begyndte at mørkne, søgte de sig en leirplads, hvor de

„Aurora“ bliver taget.

Høvfugl med sit bytte.

vilde vente paa en del af troppen, som endnu ikke havde indhentet dem.

De to børn havde hele tiden været grebne af den dybeste angst og ikke bovet at give en lyd fra sig. Men nu fik deres sorg og skræk udløb; de græd, som om deres hjerter skulde brikke, og hulkede, saa det næsten syntes ogsaa at maatte røre en indianers hjerte. Den unge høvding kom bort til dem, søgte at trøste dem og forklarede, at man ikke vilde gjøre dem noget ondt. Han gav dem ogsaa at spise og drikke.

Det var bare faavidt begyndt at lysne, da de atter vilde drage videre. Men idet samme, som de skulde begynde marschen, saa de ogsaa resten af troppen komme ikke langt borte. De havde med sig en ung kone og hendes spædbarn.

(Fortf.)

Kongen og Skildvagten.

 Ludvig den 1ste af Bayern fortælles der, at han en dag gik sig en tur i den store slotshave. Langt ude, paa et ubefærdet sted, saa han en skildvagt, som, da han merkede, at der kom nogen, skyndsomst stak noget ind under kappen, alt imens han saa mistroisk paa den kommende. Men da denne var civil klædt, opklaredes soldatens ansigt snart, og han sagde gemtylig til den ubekjendte:

„Naa, De forstrækkede mig rigtignot!“

„Saa!“ svarte kongen i samme landlige mundart, „har De da en ond sambittighed?“

„Nei, det just ikke!“ sagde soldaten. „Men se her! Jeg har kun været ganske kort her i staden og kjender ingen. Og de siger, at kongen gaar tidt ud at spadserere. Nu var jeg lige ved at spise noget, og det maa en skildvagt ikke og derfor stak jeg det under kappen. Men nu kan jeg tage fat igjen, for det er noget godt noget, og der kommer vel ikke flere? Eror De vel?“

„Nei“, svarte kongen, „men sig mig en gang, hvad var det for noget godt, De havde at spise?“

„Ja, gjæt en gang!“ svarte soldaten.

„Nu, det var maasse et stykke brød med flestefteg!“ mente kongen.

„Jo, jo flestefteg, det er godt nok, men saa høit kommer jeg ikke. Længere ned!“

„Maasse kalvekjød da?“ gjættede kongen, der morede sig rigtig over skildvagtens troshydighed.

„Ogsaa godt“, svarte denne, „men længere ned, siger jeg.“

„Bidt stinke da?“

„Stinke smager godt, med længere ned!“

„Saa har De vist faaet schweizerost?“

„Na, gaa væk med Deres schweizerost“, lo soldaten. „Det, jeg har, er meget bedre; men længere ned, siger jeg.“

„Nu, saa har De nok en ræddike“, udbrød kongen leende.

„Ja, naturligvis, lige ved! Men jeg havde to. Den ene er næsten spist. Maasse De har lyst til at smage den anden? Værst go! Gener Dem ikke!“

„Nei, mange tak!“ sagde kongen, „jeg skal hjem at spise nu. Farvel!“

Da kongen havde gjort et par skridt, raabte skildvagten, som straks gav sig i lag med den anden ræddike: „Na, hør De der!“

Kongen vendte sig om.

„Na, vil De ikke være saa god at sige mig, hvem De er. De var saa venlig, og jeg vilde dog gjerne vide, hvem jeg har haft den ære at tale med.“

„Saa bliver De virkelig selv nødt til at gjætte“, sagde kongen.

Skildvagten tog en bid af den store ræddike, saa skarpt paa kongen og sagde: „Na, saa er De vist fuldmægtig eller saadant noget?“

„Fuldmægtig er meget pent“, sagde kongen, „men høiere op!“

„Saa er De maasse endogaa assessor?“

„Ogsaa ganske pent, men høiere op!“

„Nei, De skulde da vel ikke være en hr. direktør?“

„Det kunde jeg nok lide“, svarte kongen, „men høiere op, siger jeg!“

„Jh, det var da morsomt at have den ære at tale med saadan en fornem herre. Nu skal jeg gjætte høit op. De er nok excellence?“

„Ganske godt, men jeg siger: høiere op!“

„Nei — saa er De vel tilfids! kongen selv!“ raabte soldaten med opspilede øine.

„Rigtig gjættet!“ svarte kongen.

Soldaten raabte forbløffet: „Na, saa maa De virkelig holde ræddiken for mig, for at jeg kan præsentere gevær!“

Kongen gjorde det, skildvagten præsenterede, og de skiltes fornøiede fra hinanden.

Den døende ynglings budskab.

Hn prest var netop i begreb med at forlade et sygehus. Han skulde samme aften holde bibellæsning i en nabome-nighed. Da bemærkede han i et hjørne af salen en seng, foran hvilken der stod et skjærmbræt. Da han forstod, at der maatte ligge en meget syg patient, bød han skjærmbrættet tilside og saa ind. Der laa en ung mand, stensynlig ved evighedsens port. Over sengen stod at læse patientens navn, alder og hjem-sted. Han var netop fra det sted, hvor pre-sten om aftenen skulde holde bibellæsning. Han spurgte derfor den syge, om han kunde udrette noget for ham paa hjemstedet. Den døende, som ikke frygtede døden, rettede sig med stor anstrengelse op, saa presten fast ind i ansigtet og sagde med bevæget hjerte: „Sig folkene paa mit hjemsted fra mig, at der ikke findes noget saa kosteligt i verden, som Jesu kjærlighed.“

Om aftenen frembar presten budskabet for den store forsamling, hvor der var mange arbejdskamerater og venner af den døende tilfæde. Mange hjerter blev inderlig bevægede, Guds aand virkede kraftig. Indstæn-dig bad han dem komme til Jesus og ikke opsætte det indtil døden, da det saa ofte var forsent. Længe efter talte den hele menig-hed om den døende ynglings budskab. Han døde i den samme nat. En enkel gravsten betegner stedet, hvor han hviler ved siden af sine forældre, og paa denne staar følgende indskrift:

For den, som tror, er Jesus koste-lig.

Svar børnene.

Naar et barn har naaet 3—4 aars alderen begynder det som regel at vise en naturlig videbegjærlighed. Dette er et langt vigtigere sag i barnets liv, end de fleste mennesker lader til at tro; man hører saa ofte, at barnets spørgsmål bliver bidt af med en tilrettevisning og et utaalmodigt: „Du skal ikke spørge saa meget!“

Men hvis man undertrykker barnets tidligt vaagnende videbegjærlighed, gjør man ubodelig skade.

Det ligger i forældrenes eller opdragernes haand at lægge grunden til et klogt og kundskabsrigt menneske eller til et sløvt og uintelligent væsen. De elementære kundskaber, barnet kan erhverve sig ved at faa sine naive spørgsmål besvarede, kunne synes lidet vigtige og unødvendige; men er de i virkeligheden netop den grundbold, hvorpaa hele den senere opdragelse skal bygges. Og bortset fra selve kundskaberne bør man af al magt netop opmuntre dets lyst til at søge oplysning og kundskaber.

Forcerede studier i en spæd alder er i højeste grad skadelig og uensigtsmæssige baade for barnets sjæl og legeme; men man kan altid trygt lade barnet faa at vide, hvad det selv ønsker at vide. Dets nysgjerrighed er den bedste garanti for, at det lægger merke til og hører fordel af undervisningen.

De spørgsmål, smaabørn kommer med, er ofte høist besynderlige, og det er ofte temmelig vanskelig at finde et svar, som det med sit ringe ordforraad og sin begrænsede horizon kan forstaa. Men med taalmodighed og udholdenhed lykkes det næsten altid, i det mindste, hvis man elsker barnet.

Af vigtighed er det, at man aldrig lærer barnet noget, som det senere hen i livet finder, er usandt og ukorrekt; gjør man det, røkker man dets tillid og saar tvil og mistro i dets sjæl. Det er jo ligesaa let at fortælle barnet, at stjerner er himmellegemer, der ser saa smaa ud paa grund af den umaadelige store afstand, som at indbilde det, at de er kighuller i himmelen, som englens titter ud igjennem.

Dronningen kommer!

Cecil, marquis'en af Salisburys søn, har en stor biabl i Hatfield i England. Han sendte bud til nærmeste by for at faa en bidronning og modtog følgende svar-telegram: „Dronningen kommer med eftermiddagstoget kl. 3.40.“ Stationsforbatteren, som formodede, at her var tale om dronningen af England, kunde ikke beholde en saadan nyhed for sig selv, og da bidronningen ankom med toget, var en umaadelig menestemængde forsamlet!

Jesús er børnevennen.

(Med billede.)

Se den store rovfugl paa vort ene billede idag. Den har faaet tag i et staffels lidet dyr og flyver afsted med det i sine vældige klør. Hvor svagt er ikke det lille dyr lige overfor den mægtige fugl med de store vinger og det sterke neb.

Lad dette billede tale et alvorssord til dig, kjære unge. Du er liden og svag, og saa mange farer truer dig her i dette liv. Mørkets fyrste vil saa gjerne saa dig i sin magt og bringe dig til at glemme dit daabsløfte: at forsjage djævelen og alle hans gjerninger og alt hans væsen. Og onde mennesker vil baade ved ord og eksempel søge at saa dig ud paa syndige veie. Du gaar i fare, hvor du gaar, og skulde du hjælpe dig selv, vilde du ikke være bedre faren end det lille dyr, som er kommen i den vældige rovfugls klør.

Men er du svag, saa er der en, som er sterk — det er den Herre Jesús, han, hvem der er givet al magt i himmelen og paa jorden.

Og han behøver du ikke at være ræd for at komme til. Dengang han vandrede om paa jorden, var han saa glad i børn, og det er han endnu den dag i dag. Se bare paa billedet, hvor gode venner han er med de smaa; han taler saa venlig med dem, tager dem paa sit fang og velsigner dem.

„Lader de smaa børn komme til mig og forhindre dem ikke; thi Guds rige hører saadanne til,“ har han sagt, og disse ord er opskrevne i den hellige bibelbog for at være et ord for alle tider.

Han vil saa gjerne gjøre de smaa lykkelige, frelse dem og hjælpe dem. Saa maa du da ogsaa gaa hver dag til ham og bede ham om hjælp. Husk endelig paa, at du er svag og liden, men at han er saa snild og saa mægtig — han baade vil og kan hjælpe dig.

Korte sandhedsord.

Der er altid frosten jord for lade svin.

*

Naar man ikke vil se, hjælper hverken lys eller briller.

*

Løgneren og tyven er søskendebørn.

*

Hver mands ven — hver mands nar.

*

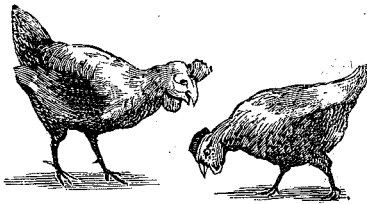
Det er en daarlig smed, som er ræd for gnisterne.

Opløsning paa billedgaaden i nr. 33.

Farmels bjerg er omtrent tolv hundrede fod højt.

Billedgaade.

M ikke L

e 20

rkesk

RS

r

1